

DR. BALOGH BARNA (USA):

AZ ÚR IGÉINEK HIRDETŐIHEZ...

Különösek az Isten útjai. Mit csinálunk, merre kerülünk életünkben, mit olvasunk, miről írunk, mit kinek köszönhetünk, Istentől függ. Azt mondják egyesek – talán írják is –, hogy a judaizmus hiten levők, akik ezen az alapon eredeti nemzetiségükre való tekintet nélkül zsidóknak tartják magukat, Hitlernek köszönhetik a szentföldi országot, amelyet mégsem Judeának, hanem érdekes viták és eszmecsere után Izraelnek neveztek el.

Én meg a keresztény magyart támadó és zsidót dicsőítő Bodor Pálnak köszönhetem, hogy most az Úr Igéjének Hirdetőihez szólók a keresztényeket érintő kérdésben. A „Hozzászólás Bodor Pál Irónikus Kísérlet a Zsidókérdés Ideiglenes Megoldására” cik kemre az olvasók a bibliai idézetek sokaságát juttatták el hozzám azzal a kitételemmel kapcsolatban, hogy sem Jézus, sem Péter nem voltak zsidók. Ők láttak el elsősorban elegendő anyaggal arra vonatkozólag, hogy az izraeliták sem voltak zsidók és ideje volna már, hogy ennek igazságát az Úr Igéjének hirdetői a szószékről is a hívek tudomására hozzák. Ennek a kérésnek igyekszem most eleget tenni.

Írásomat vegyék úgy az olvasók, hogy nem vagyok teológus vagy Isten Igéjének szakértője, s bevallom, saját hitemet is már csak „többé-kevésbé” ismerem. Mindössze egy, az Isten előtt magát megalázó, az igazságot kereső egyszerű keresztyén magyar vagyok.

I. Bibliai idézetek az izraelitákról.

Az izraeliták nem voltak zsidók.

Azt hallhatjuk a szószékről, hogy az a nép, amelyet zsidónak ismerünk és Isten választott népe, Izrael gyermekei jelzőkkel látnak el, azonos a bibliai Izrael népével, amelyet Mózes vezetett ki Egyiptomból. Távol van ez az igazságtól.

Azt halljuk, hogy Ábrahám zsidó volt, noha a Szentírásban azon időkben egyetlen népet nem hívnak zsidónak. Ábrahám, Izsák és Jákób után ezer évvel találkozunk csak „váratlanul” a zsidó néppel a Királyok Könyve II-16:6 versében: „Akkor nyerte vissza Réczin, Szíria királya Elátot a szíriabelieknek, és írtotta ki a zsidókat Elátból; és szíriabeliek jöttek Elátba, és laknak mind a mai napig”.

A zsidókkal kapcsolatos bibliai idézeteket külön részben fogom közölni, egyelőre elég ez az egy idézet itt.

A Rómaiak könyve 9:4 verse szerint az Úr az izraelitákkal kötött szövetséget, az ő kezükbe helyezte törvényeit, őket bízta meg az istentisztelet és szolgálat kötelezettségével, és ami a legfontosabb: nekik adta ígéreteit.

Azt tanítják, hogy az EXODOUS – K. E. 13-ik században – a zsidók kiszabadulása volt Egyiptomból. A Szentírás izraelitáknak mondja e népet, Jákób-Háza, Héberék, Izrael és Isten őket nevezi Izrael Gyermekeinek 122-szer Mózes II-ik könyvében.

Miért hívják hát az Úr igéjének hirdetői őket zsidóknak? Ha Isten izraelitáknak nevezte választott népét, illő, hogy az igehirdetők is annak hívják és nem zsidóknak.

Isten ígéreteit a Genézisben Ábrahám-nak, Izsáknak és Jákób-Izraelnek tette. A 17:5 szerint Isten megígérte, hogy Ábrahámot „népek sokaságának atyjává” teszi. A zsidó nép csak egy nép maradt, és belőlük

sohasem lett „népek sokasága” A 22:17-ben így szól az Ígélet „...megáldalak téged és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait és mint a fővényt, amely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bími az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetiségei, mivel-hogy engedtél az én beszédemnek”.

A Genézis 24:60 versben az Úr megígéri Rebekának, Izsák feleségének, hogy „ezerszer ezrek” anyja lesz. Hasonló jövődőlést tett Mózes is az EXODUS idején népének: „Az Úr ezerszer megnöveli számotokat” – Mózes V-1:1.

Az izraeliták számának növelését ígérte tehát az Isten is és Mózes is, nem a zsidóké! Az izraeliták 10 törzsének lett nagy létszáma, nem Júda két törzsének! A zsidók tehát sohasem képviselhették az „Egész Izraelt”, mint ahogy a zsidók és igehirdetőink kívánnák, hogy tudjuk vagy legalább higgyük.

Különösen felkeltette érdeklődésemet Hóseás próféta jövődőlése az 1:10 versben: „Izrael fiainak száma annyi lesz, mint a tenger homokja, amely meg nem mérhető és meg nem számlálható; és léssen, hogy ahol mondatott néktek Nem vagytok az én népem, az fog mondatni néktek, hogy az Élő Isten fiai vagytok”.

Európában, Amerikában, Ausztráliában és Dél-Afrikában azt mondják mi nem vagyunk Isten Népe, azaz Izrael, de milliók mondják, hogy az Élő Isten Fiai vagyunk.

Mit is jelentsenek az előbbi sorok? Emlekezzünk arra, hogy valamikor Salamon halála után – K.E. 922 – az ország két részre oszódott és alig 200 év múlva az izraeliták milliói az Északi-Királyságból asszír fogságba kerültek, és örökre elvesztek a bibliai történet számára. Az izraeliták tragédiája K.E. 735-től 705-ig tartott, s majd részletesebben tárgyaljuk.

Világi írók, de különösen a Plain Truth néhai szerkesztője – Reverend W. Armstrong – tényként állítja, hogy Izrael elveszett 10 törzséből alakultak Európában és Amerikában a keresztyén népek. Az északi fehér – nordic – népeket jelöli meg, a németeket, angolszászokat, íreket, skandinávokat stb. Szerinte ezt jósolta meg Hóseás próféta.

Armstrongot sokszor láttam és hallgattam a TV-n és olvastam is idevonatkozó írását. Nem tudom, hogy az említett északi fehér népeknek mi az álláspontja izraelita eredetükkel kapcsolatban, de arra határozottan emlékszem, hogy minket magyarokat nem osztott be egyetlen törzshöz sem. Jól van ez így. Maradok a sumér, méd, szittyá, hun eredetemnél és történelmünk azon állításánál, hogy már a Kaukázuson túli és inneni hazáninkban Jézus hitűek voltak. Az apostolok majd mindegyike azon a vidéken hirdette Krisztus tanait. Taddeus Júdas Mezopotámiában, amit akkor Pártos Birodalomnak hívtak, András – a szittyavérű Péter testvére – az európai Szkítiában, Fülöp is, Bartolomé Örményországban, Tamás, aki Gallileából származott, a perzsák, médek országaiban tanított, majd Indiában hirdette Krisztus felebaráti szereteten alapuló üzeneteit. Júdeában talán egy apostol sem maradt?!

Eljöttünk így egy igen nehéz és kényes kérdéshez is: miért van az, hogy Ábrahám Istene a sok színű és fajtájú népek közül csak a fehér fajtájúakat választotta ki, hogy az Ő imádatát megalapozza? Miért van az, hogy csak a fehér fajta népeket ismerjük keresztyéneknek?

Talán, mert az északi fehér népek valójában „Izrael”? Vagy csak azért, mert a fehérek imádkoznak az Úr parancsolatai és ítéletei szerint, amiket Isten kizárólag az izraeli népnek adott? Világosan tudunkra adják ezt a Zsoltárok könyve 147:19-20 versei: „Közlí ígéit Jákóbbal, törvényeit Izraellel. Nem tesz így egyetlen néppel sem; Végzéseit nem tudja velök.”

Jó volna a szószékről hallani, hogy Isten egyedül Izrael népének ígérte meg, hogy meghallgatja imádságát és öröködik felette. Melyik népek imádkoztak Ábrahám, Izsák és Jákób-Izrael Istenéhez az évszázadok alatt? Lelkünk válasza vár. Én némán kívánok maradni. Gondolataimat még papírra sem merem vetni. A magyarokra és a Magyarok Istenére gondolva, valószínű tévednék vagy vétkeznék.

Pál apostolnak komoly nehézségei voltak a jórészt zsidókból álló, de Jézus tanításait mégis meghallgatni kívánó híveivel. A Rómaikhoz írt levele 9:4-6 verseiben

haraggal tör ki: „Az izraeliták azok, kiket az Úr örökbefogadott, szövetséget kötött, törvényeit és az Isten tiszteletét rájuk bízta és ígéreteit nekik tette... aki közül való test szerint Krisztus... Nem lehet pedig, hogy meghíúsult legyen az Isten beszéde, amiért nem mindnyájan izraeliták azok, akik Izraeltől származnak”.

Jézus születése idején izraeliták már nem léteztek, mégis azt állítja Pál apostol, hogy Krisztus izraelita vérű volt. Még ő sem, aki zsidó volt, nem volt hajlandó Krisztust zsidónak nyilvánítani! Vagy talán azt is akarta sugalmazni zsidó híveinek, hogy ők sem izraeliták?

Miért nyilvánítják Krisztust zsidónak az egyházfők és várják el a lelkészeket a plébánosoktól, hogy ők is ezt tegyék?

Tudom, lassú folyamat, amíg az egyházfők és zsinatok valamilyen kérdésben állást foglalnak. Lehetetlen nem hinni azonban, hogy a plébánosok, lelkészek, teológusok és egyháztagok erről a kérdéstől ne beszélhetnének szabadon, meggyőződésük és érzésük szerint.

Ezékiel próféta 36:24 versében az Úr megjövendőli a szétszórt Izraelnek: „És kiviszlek titeket a pogányok közül, és egybegyűjtelek benneteket minden országból és beviszlek benneteket a ti földetekre”.

Az Úr tehát a pogányok földjéről kívánta összegyűjteni az izraelitákat. Pogány népek földjén nincsenek Izrael leszármazottai. Csak keresztyének országaiból tudhatná Isten őket összegyűjteni. Az 1947-ben létesített Izraelbe települő „zsidók” nem pogányok országaiból térnek oda. Vagy bár a keresztyén világ Izrael vagy Krisztus Istenét tiszteli, azért mégis pogány világ?

Az Úr ígéjének hirdetői hogyan egyeztetik össze Isten ígéretét – Ő csak igazat mondhatott – és azt, hogy mi nem tartjuk országainkat pogányok földjének?

Ezékiel próféta 36 rész 26-26 verseiben ez áll: „És hintek rátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok minden tisztatlanságtól... És adok nektek új szívet és új lelket, és elveszem a kőszívet testetekből és adok helyette nektek hússzívet”.

Jelentheti ez azt, hogy az izraeliták keresztyének lesznek, vagy az Úr Igéjébe ota már régen azzá is lottok új földökon és hazájukban?

Az izraeliták megsemmisítésének története

Az izraeliták legnagyobb tragédiájának – népi és állami létük megszűnésének történetét nem hagyhatjuk különös figyelem nélkül.

Előzményét a Királyok Könyve II. rész 16:6 verse tartalmazza: „akkor nyerte vissza Réczin, Szíria királya Elátot a szíriabelieknek és írtotta ki a zsidókat Elátból; És szíriabeliek jövének Elátba és ott laknak mind e mai napig”.

Júda megcsonkítása és az Izraellel való háborúskodása vezetett ahhoz, hogy Akház, Júda királya K.E. 735 körül, követeket küldött Tiglath-Pileserhez, Asszíria hatalmas királyához, ezt ízenven: „Te szolgád és a te fiad vagyok; jöjj el és szabadíts meg engem Szíria királyának kezéből és az Izrael királyának kezéből, akik reám támadtak”.

A Királyok Könyve II. rész 17-ben megtudjuk, hogy az izraeliták elpogányosodtak, Hóseiás – Izrael királya – szövetkezett Egyiptom királyával Asszíria ellen és ezért a 6-ik vers szerint: „...bevette Asszíria királya Samáriát, és elhurcolta az Izraeli Asszíriába és Halában és Háborban a Gózá folyó mellett, és a médek városaiban telepítette le őket”. A 7-ik versben ez áll: „Ez pedig azért történt, mert az Izrael fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenünk ellen, aki őket kihozta Egyiptom földéből, Faraónak, az egyiptomi királynak kezéből, és idegen isteneket tiszteltek.” A 18-ik versben így folytatódik tovább: „Azért igen megharagúvák az Úr Izraelre, és elveté őt színe elől; és semmi nem maradt meg, hanem csak a Júda nemzetsége egyedül”.

Az eddigiekből úgy tűnik fel, hogy Júda csak önvédelemből szövetkezett Asszíria királyával és ártatlan Izrael elpusztulásában, mert hiszen elfordult Istentől. A 19. versből kiderül azonban, hogy „...Júda sem őrizte meg az Úrnak parancsolatait, hanem Izrael megszerzésében járt...” Izrael pusztulásában Júda bűnrészessége kétségtelen.

Tiglath-Pileser hadjáratát Shlamaneser folytatta és Sargon fejezte be K.E. 722-ben. Az izraeliták kitelepítése még hosszú évekig folyt.

Mi lett a kitelepített Izrael földjével? Vá-

laszt a 24. vers ad: „És más népeket telepített be Asszíria királya Babilóniából, Kútból, Avából, Hámából és Sefárvaimból és beszállította őket Samária városaiba és Izrael fiai helyett, s azok birtokba vették Samáriát és annak városaiban laktak.”

Izrael, az Északi-Királyság tehát K. E. 722-ben megszűnt. Felmerül a kérdés, hogy Júda két törzse, amelyek maguk is sok vért vesztek viselt háborúikban, gyakori kitelepítéseikben, időnkinti részbeni kitelepítéseikben, hódoltsági állapotaikban – hiszen alig voltak függetlenek – mennyi zsidót tudtak áttelepíteni a volt Izraelbe, ha egyáltalán, vagy annak lakóiban csak a judaizmus alapján – és nem faji alapon – alakult ki egy közösségi érzés, mely Krisztus születése idején lehetővé tette Nagy Heródes zsidó államának megteremtését.

Tiszta zsidó faj tehát már akkor sem létezett, hogyan létezhetne a mi korunkban?

Az előbbi bibliai idézetek meggyőzték az Úr igéjének hirdetőit, hogy a zsidók nem azonosak az izraelitákkal és szeretnénk hinni, hogy a jövőben nem fogjuk azt hallani, hogy Mózes a zsidókat szabadította ki Egyiptomból.

II. Bibliai idézetek a zsidókról

Mielőtt a zsidókkal kapcsolatos idézetekre térnék, hadd adózzam Júda népének, amelyik az Isten parancsolatait, a Szentírást, minden szenvedésük, templomaik lerombolása ellenére is számunkra megőrizte. Ezt soha, senkinek elfelejteni nem szabad!

Ézsau-Edom történetével kezdem. Mózes I. Könyvének 25. része beszámol arról, hogy Ézsau eladta – egy tál lencséért – elsőszülöttségi jogát Jákób-Izraelnek. A történelmi igazság kedvéért meg kell említenünk, hogy Jákób anyjával együtt „becsapta” Ézsaut. Ezúton szerezte meg az atyai áldást is, amit atyjuk Izsák, Ézsaunak szánt. Hamar rájött erre Ézsau és oly haragra gerjedt, hogy az izraeliták ősatyjának Jákób-Izraelnek sürgősen el kellett menekülnie és csak majd 20 év múlta tért vissza feleségeivel – Leah és Ráchel – sok fiával

és nagy gazdagsággal. A nagy éhínség idején családjával Egyiptomba ment, találkozott fiával Józseffel és Goshen vidékén telepedett meg. Az ő fiai lettek a 12 izraeli törzs elődei.

Az örökségétől megfosztott Ézsau az edomiták földjére költözött. Ézsau története Mózes I-28:9 verse szerint a következő: „Elméne Ézsau Ismaelhez és feleségül vette az ő feleségeihez Ismaelnek, Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak hugát”. A 36. részben olvashatunk további házasságkötéseiről: „Ézsau a kananeusok lányai közül Adát a hittita Elonnak leányát, és Oholibámát, Ahnának leányát, aki a hivita Zibeon lánya volt, és Boszmáthot, Nebajóthnak hugát”.

Ézsau-Edom lakóhelyének különböző népeiből vett magának feleségeket, és így leszármazottai ismaeliták, kanaániták, hittiták és hiviták, azok a népek, amelyekből Isten megtiltotta, hogy az izraeliták házasodjanak. Néhány generáció után Ézsau utódai teljes vörű ismaelitákká és kanaánitákká váltak. Gyűlönevük „edomita” lett és a Biblia négyszer is tudatja, hogy Ézsai-Edom az edomiták atyja.

Amint láttuk Ézsau népe és Jákób-Izrael népe egyszer és mindenkorra külön váltak. Néhány évszázaddal később, amikor Isten kiszabadította az Izraelitákat Egyiptomból, az első nép, amellyel Izrael Gyermekei harcba kovácsolódtak, az edomiták voltak!

A zsidókkal kapcsolatos „főszereplőnek” Júdát akartam beállítani, aki a zsidóság őse és ő vagy utódai adták országuknak a Júda nevet. Az encyclopédiákban alig van róla szó. Annyit tudtam meg, hogy Júda az Jákób és Leah negyedik fia volt, és részt vett az EXODUS-ban, és őse az eredeti 12 törzs egyikének. Azt hogy mikor érkeztek a későbbi Júdeába ő vagy utódai, nem tudtam kideríteni. Részt vett-e Mózes 40 évi vándorlásaiban, vagy rövidebb úton ért az ígéret földjére, nincs a forrásmunkáimban és általában Júda történetét „obscure”-nak, magyarul „homályosnak” mondják.

Kapcsolódjuk be Júda – Júda és Benjámin törzsének – történetébe a K.E. 585-ik évvel, amikor azt Nebuchadnezzar, Babilon királya, meghódította és annak népét a babiloni fogsába hurcoltatta el. Ez már a harmadik volt és ezt beszélte el Jeremiás próféta 5:28-38 verseiben.

Babylon bukása után a Perzsa Birodalom következett és Cyrus K.E. 540 körül egy kis zsidó kolóniát küldött vissza Jeruzsálembe Zerubbábel, Ezra és Nehemiás vezetésével, hogy felépítsék a Második Templomot, ahova Krisztus ötszáz és egy-néhány év után lépett be.

Érdekességként közlöm az Encyclopædia Britannicából, hogy a zsidók jó része sohasem tért vissza Jeruzsálembe, mert a nemes perzsa király alatt szabadságban és jólétben éltek, de pénzt és anyagi segítséget állandóan küldtek a Jeruzsálembe visszatért véreiknek.

Idők folyamán Babylonban a zsidók elszaporodtak és úgy a közigazgatásban, mint a gazdasági életben fontos szerepet töltöttek be. A perzsákban ez nagy ellen-szenvet keltett és megindult az üldözésük. De Eszter – leánykori zsidó nevén Hadas-sah – már királyné lett és megállította és megtoroltatta a zsidóellenes mozgalmat. Eszter könyvének 8:17 versében olvassuk, hogy Ahashvérus, perzsa királyi nevén I. Xerxes, aki K.E. 486-465 között uralkodott, rendeletet adott ki a zsidók védelmére. Legkedvesebb tanácsadóját Hámánt és az üldözésben résztvevőket felakasztatta és a zsidókra bízta a zsidóellenes mozgalom letörését. Igen kegyetlen lehetett ez a megtorlás, mert Eszter könyvében ezt olvashatjuk: „És sokan az ország népei közül zsidókká váltak, mert félték a zsidók bosszújától”.

Ahashvérus igen nagy területen uralkodott, még Edom területén is, és így a birodalom lakóinak igen nagy sokasága kényszerült magát zsidónak vallani. A zsidók nagy száma és hatalma arra vezetett, hogy elindult a judaizmus megszervezése – Júdeától távol Babylonban – és arra a fokra fejlesztették ki, amely a mai napig érvényben van.

A próféták kivétel nélkül arra intették az izraelitákat és zsidókat, hogy ne házasodjanak össze más népekkel. Harcoltak az erkölcstelenség és bálványimádás ellen. A keveredést nem lehetett megállítani több okból: zsidók gyakori kitelepítése hazájukból, idegeneknek oda való majdnem állandó betelepítése, a vérveszteségek, a judaizmus elterjedése pedig a faji és népi különbségeket értelmetlenné tette.

Ezra-Ezsdrás, K.E. 460 körül élt, 9:1.2 versében közli, hogy a Palesztinába visszatérő zsidók nemzsidókkal házasodtak össze, főképp edomitákkal, és ő emiatt gyászba öltözött. Josephus Flávius nyíltan kimondta, hogy az edomiták kevert népei „teljesen részei lettek a zsidóságnak” Ugyanezt írják az encyklopédisták és Dr. David Davidson is, amikor kijelenti, hogy Nagy Heródes politikai formát adott az edomita ideáloknak és eszméknek és a judaizmusnak, és keveredett népekből alkotott egy zsidó államot”.

Az Úr ígéjének hirdetői azt állítják, hogy a zsidók, akik a K.E. 4-ik században visszatértek Babylonból az „Egész Izrael” képviselik. Nem felel meg az igazságnak, mert Izrael nem állt és állhatott helyre, mert az elveszett tíz törzs soha nem tért vissza. A Jewish Chronicle 1879 május 2. számában az író idegesen válaszol az ilyen szerű állításokra: „A tíz törzsnek léteznie kell, de fel kell fedezni, hogy milyen nép vagy népek képviselik őket”.

Ez a kutatás azóta is folyik, de nem nagy eredménnyel.

Azt hiszem elég bizonyítékot hoztunk fel, hogy az a nép, az izraelita, amellyel Isten szövetséget kötött, nem létezik, vagy holléte ismeretlen. Elég bizonyítékot hoztunk fel arra is, hogy már a bibliai zsidóság oly keveredett, hogy az izraeliták és a zsidók nem azonosak, és így a zsidók nem lehetnek Isten „választott népe”.

Talán a zsidó népnek ez a nagyfokú keveredése ad magyarázatot arra, hogy egyes zsidók hittek Krisztusban, mások gyűlölték. Akik tisztelték és követték, azok elődei nem voltak zsidók. Akik gyűlölték Júda, Ézsau-Edom utódai lehettek. Jézus tanításainak elfogadása nemzetiségi vagy faji alapon történhetett – talán keresztrefeszítése is.

Az Úr ígéjének hirdetői gondoljanak arra, hogy a bibliai történetek első ezer évében a zsidó név nem fordul elő. Az első ezer évben csak az izraeliták szerepelnek. A zsidók tehát nem képviselhetik az „Egész Izrael”.

III. Jézus

Jézus fajtabeli hovatartozását, helyesebben nemzsidó voltát Ő maga mondta meg Máté 17:24-28 verseiben, amikor Péterért és magáért egy-egy drachmát fizetett a zsidó állam adószedőjének, amit az „idegeneknek” kellett fizetni” ... hogy a törvényt meg ne sértsük” tette hozzá Krisztus. Nemde elég bizonyíték már ez is arra, hogy Jézus nem volt zsidó?

Jézus faji hovatartozása már Pál apostol korában is súlyos probléma volt, mert a zsidókból lett hívei éppen azért nem akarták elismerni őt Messiásnak, mert „nem az ő nemzetségükből”, hanem „idegen nemzetségből” származott.

Pál apostól haraggal intette le híveit, hogy ne hivatkozzanak többé a „Nemzeti-ségi Táblázatra”, amelyben Jézus nemzetsége nyilván nem szerepelt.

Péter és Pál között állandó vita folyt. Péter csak Krisztus tanait akarta hirdetni – hívei a nemzsidó rómaiak voltak – Pál ragaszkodott a Talmudhoz is. Pál „Főpapnak” nevezte Krisztust, Péter „Isten Fiának”.

Az Apostolok Cselekedeteiből tudjuk, hogy Péter ellenezte minden zsidó vagy izraelita vonatkozást, elsősorban a Mózesi-Törvényeket, amiket „Elviselhetetlen Igának” nevezett. Pál Megváltónak, Péter Megtartónak nevezte Krisztust. Pál hirdette, hogy bűnben születünk, Péter, hogy dicsőségben. Bűneinket Jézus nem váltja meg, azokért mi vagyunk felelősek, de a Jézus tanította Isten hit és annak törvényei szerinti élet megtart bennünket és örök életet nyerünk Krisztuson keresztül – hirdette

Péter. Ellenezte azt az elméletet, hogy Krisztus „áldozati bárány”. Ő-szövetségi, zsidó rituális tannak tartotta.

Jézus nem a zsidókhoz jött. János evangéliuma 10:26 szerint zsidó hallgatóinak ezeket mondta: „De ti nem hisztetek nekem, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. Amint megmondtam néktek: Az én juhaim hallják az én szómt, és én ismerem őket és ők követnek engem”.

Melyik nép az, amelyik ismeri és követi Jézust 2000 év óta? A zsidó?

Máté evangéliuma 15:24 verse is bizonyosság arra, hogy Jézus nem a zsidókhoz jött: „Nem küldtettem csak Izrael-Házának elveszett juhaihoz”.

Krisztus az Istent sohasem hívta JÁH-

WÉ-nek, csak az „én Istenem”-nek.

Említettem előbb, hogy Pál apostol ragaszkodott a Talmud tanításához is. Pál apostol Pétert háttérbe szorította, írásából mindössze két fejezet került az Új-Szövetségbe, annak 62 százalékát Pál írásai képezik. A K.U. 336-i Niceai-Zsinaton határoztak így. Ezzel kapcsolatban megkockáztatom azt a véleményt, hogyha nem Pálnak a talmudi tanításokkal is foglalkozó levelei kerülnek döntő súlyba, hanem Péternek a Talmudot elvető tanításait, a Júdai-Keresztyén fogalom sohasem jött volna létre!

New York kardinális – O'Connor – beszédeiben mindig kihangsúlyozza: „We, Judeo-Christians”, pedig nem lehet bennünket annak nevezni már azért sem, mert a zsidók Jézust csak embernek tartják, mi Isten Fiának, Megtartónknak. A keresztyén vallásokban, különösen a római katolikus egyházban, Szűz Máriának a tisztelete majd mindenek felett áll. Itt olvasom, de le nem írom, a zsidóknak Szűz Máriára vonatkozó gyalázkodó megjegyzéseit. Igencsak mindenki ismeri azokat. A zsidók hitében sem Jézus, sem Szűz Mária nem szerepel. Honfoglaló ősieink Szűz Máriát Boldog Asszony néven tisztelték.

A keresztyén egyházak tagjai nem lehetnek Júdai-Keresztyének, mert a mi hitünk Jézus tanításain alapszik. Ideje, hogy a Júdai-Keresztyén fogalom megszűnjék és a szószékéről többé ne halljuk!

Milyen népből való Krisztus – nem tudjuk. Számos történész találgatja, de csak egy látszik biztosnak: nem volt zsidó. De ha zsidó lett volna, mi akkor is rendületlenül követői maradnánk és az elmondottak alapján mégsem lehetne bennünket Júdai-Keresztyéneknek nyilvánítani!

Úgy gondolom, hogy valamennyire és tőlem telhetően, eleget tettem az olvasók kérdésének. Igencsak minden ismeretlen volt eddig számomra. Sok fáradtsággal, de sok lelki örömmel is járt a kutatás és az írás.

Mint minden írásnak, ennek is csak akkor lenne értelme, ha visszhangra talál, és újból hallok az olvasóktól. Keressük együtt az igazságot.

Szeretettel ajánlom írásomat minden magyar testvéremnek és az Úr Igéje Hirdetőinek.